

Het offer van de rode jonge koe (rode vaars)

Numeri 19

Een van de belangrijkste gedeelten van Numeri ligt nu voor ons: namelijk de belangrijke en leerzame instelling van de “rode vaars”. Iemand die de Schrift aandachtig onderzoekt zal zich natuurlijk afvragen waarom wij dit type in Numeri en niet in Leviticus aantreffen? Immers, in Lv. 1-7 vinden we zeer uitvoerige voorschriften voor de verschillende offers, maar we vinden daar geen woord over de rode vaars. Waarom is dit? Ook dit maakt heel treffend duidelijk wat het bijzondere karakter is van Numeri. De rode vaars is hoofdzakelijk een type van de woestijn. God voorzag daardoor in de verontreinigingen op de weg; het is een type van de dood van Christus waardoor we gereinigd zijn van de zonden, om in onze behoeften te voorzien, zolang wij door een verontreinigende wereld op reis zijn naar onze eeuwige rust in den hemel. Het is een heel leerzaam beeld dat belangrijke waarheden ontvouwt, die wij dringend nodig hebben. Moge de Heilige Geest ons die waarheden verklaren en ze op ons hart toepassen. “Wijders sprak de Heere tot Mozes en tot Aäron, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls, dat zij tot u brengen een rode, volkomen vaars, in welke geen gebrek is, en op welke geen juk gekomen is”.

Wanneer wij in het geloof de Heere Jezus aanschouwen, zien wij Hem niet alleen in Zijn eigen Persoon als de vlekkeloos heilige, maar ook als degene, die nooit het juk van de zonde heeft gedragen. De Heilige Geest is altijd de getrouwe bewaarder van de persoon van Christus. Het is Zijn vreugde om Jezus in al zijn voortreffelijkheid en dierbaarheid aan ons voor te stellen. Daartoe wil Hij ook gebruik maken van elk type en elk beeld, dat de Heere Jezus vooraf schaduwt. In het type van de rode vaars leren we vooral twee dingen: niet alleen was onze gezegende Zaligmaker, wat Zijn menselijke natuur betreft, wezenlijk en door geboorte rein en heilig, maar ook was Hij, wat Zijn geboorte en betrekking als mens aangaat, volkomen vrij van ieder teken of spoor van zonde. Zijn hals heeft nooit het juk van de zonde gedragen. Als Hij in Mt. 11:29 spreekt over “Mijn juk!” dan wordt met dit juk bedoeld, de volmaakte onderwerping aan de wil van Zijn Vader. Dit was het enige juk, dat Jezus ooit heeft gedragen, en Hij droeg het onafgebroken, gedurende heel Zijn volmaakte en vlekkeloze loopbaan - van de kribbe, waar Hij als een hulpeloos kind lag, tot aan het kruis, waar Hij als offer stierf. Maar het juk van de zonde heeft Jezus niet gedragen. Hij hing aan het kruis om voor onze zonden te boeten, om ons volmaakt te reinigen van alle zonden; maar Hij deed het als degene, die zelf nooit het juk gedragen had. Hij was “zonder zonde”, en daardoor volkomen geschikt, om het grote en heerlijke verzoeningswerk te volbrengen. Wie zou menen dat Jezus het zondejuk in Zijn leven droeg, zegt daarmee dat Hij ongeschikt was om door Zijn sterven verzoening te doen. “In welke geen gebrek is, en op welke geen juk gekomen is”. Het is even belangrijk om de woorden “in welke” als “op welke” te overdenken. Door beide uitdrukkingen stelt de Heilige Geest de volmaaktheid van onze Heer en Zaligmaker Jezus Christus voor; niet alleen was Hij innerlijk vlekkeloos, maar ook uiterlijk droeg Hij geen spoor van zonde. De Heere Jezus was in geen enkel opzicht aan de zonde en de dood onderworpen! Zijn naam zij geprezen! Hij kwam werkelijk in onze toestand en in onze omstandigheden, maar in Hem was geen zonde en op Hem geen juk van zonde.

“En gij zult die geven aan Eléazar, de priester; en hij zal ze uitbrengen tot buiten de legerplaats, en men zal haar voor zijn aangezicht slachten”. Het is goed bij elk woord stil te

staan, en te bedenken, dat het Woord van God volmaakt is in zijn geheel en volmaakt in alle onderdelen. Elk woord is rijk aan betekenis - elke tekst, elk gedeelte bevat geestelijk voedsel voor de gelovige. Ongelovigen en wijsgeren zien dit belangrijke feit niet, vandaar dat zij zo bedroevend veel schade doen aan het gewijde Boek. Ze zien gebreken, waar de geestelijke delver in de mijn van God slechts edelstenen ontdekt. Ze zien ongerijmdheden en tegenstrijdigheden, waar de vrome, door de Geest onderwezen mens Goddelijke harmonie en zedelijke schoonheid vindt. Denk niet dat er in de gewijde Schrift ook maar een zin of uitdrukking voorkomt die onze overdenking niet waard zou zijn! Immers dan zou de Heilige Geest het de moeite waard gevonden hebben iets te laten optekenen, dat wij niet de moeite waard vinden te onderzoeken. "Al de Schrift is van God ingegeven". (2Tm. 3:16). Dit eist onze eerbied en ons ontzag. "Want al wat tevoren geschreven is, dat is tot onze lering tevoren geschreven". (Rm. 15:4) Dit vraagt onze persoonlijke belangstelling. 2Tm. 3:16 bewijst, dat de Schrift van God komt; Rm. 15:4, dat Hij tot ons spreekt. Deze teksten verbinden ons met God, door de Heilige Schrift. Maar de duivel probeert nu op allerlei manieren, zelfs door middel van zedelijk hoogstaande en geleerde mensen, dit verband te verbreken. Hij kiest geen domme, misdadige of slecht bekend staande mensen om de Bijbel aan te vallen! Neen! , hij neemt beminnelijke, liefdadige, populaire mensen, van onbesproken gedrag, ijverige onderzoekers, diepzinnige denkers, en strooit zo eenvoudige ongeleerde, argeloze mensen zand in de ogen. Christenlezer, als we ook maar enigszins in uw hart het besef kunnen doen toenemen van de innige, onuitsprekelijke waarde van uw Bijbel, dan zal ons ook deze uitweiding niet spijten.

"En gij zult die geven aan Eleazar, de priester; en hij zal ze uitbrengen tot buiten de legerplaats en men zal haar voor zijn aangezicht slachten". — Wij hebben in de priester en het offer samen een type van de Persoon van Christus. Hij was zowel het slachtoffer als de priester. Maar Hij verrichtte pas priesterlijk werk, toen Zijn werk als slachtoffer volbracht was. Dit verklaart de uitdrukking in vers drie, "men zal haar voor zijn aangezicht slachten". De Heere was op aarde toen Hij in de dood ging, daarom kon het slachten in het type niet als de daad van de priester voorgesteld worden. De hemel, niet de aarde, is de sfeer van Zijn priesterdienst. De apostel zegt uitdrukkelijk aan het eind van zijn bewijsvoering, dat "wij hebben zodanig een Hogepriester, die Zich gezet heeft aan de rechterhand van de troon der Majesteit in de hemelen, een bedienaar des heiligdoms en des waren tabernakels, welke de Heere heeft opgericht, en geen mens. Want ieder hogepriester wordt aangesteld, om gaven en slachtofferen te offeren; waarom het noodzakelijk was, dat ook Deze iets had, dat hij offeren kon. Want indien Hij op aarde was, zo zou Hij zelfs geen priester zijn, dewijl er priesters zijn, die naar de wet de gaven offeren" (Hb. 8:1-4).

"Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door de meerdere en volmaaktere tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is niet van dit maaksel, noch door het bloed van bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed, eens voor altijd ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing verworven hebbende. . . ." "Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom, dat met handen gemaakt is, een tegenbeeld van het ware, maar in de hemel zelf, om nu te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons" (Hb. 9:11-12,24).

"Maar deze, één slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, heeft Zich voor altijd gezet aan de rechterhand van God" (Hb. 10:12).

Wat leren ons nu al deze teksten, in verband met Nm. 19:3? Ten eerste: de dood van Christus wordt hier niet voorgesteld als de eigenlijke gewone dood, wanneer de priester het offerdier slachtte. Ten tweede: niet de aarde, maar de hemel is de sfeer van Zijn priesterdienst. Dit is niet nieuw, er is al vaak op gewezen; maar het is van belang op alles te letten, wat de Goddelijke volmaaktheid en juistheid van de Heilige Schrift bevestigt. Zo vinden wij hier een bekende nieuw testamentische waarheid, verhuld voorgesteld in de ceremonie van het Oude Testament. De waarheid is dezelfde; maar we zien die zonneklaar in het Nieuwe Testament, en als een schaduw in het Oude. Zo wordt dus niet alleen de waarheid bevestigd, maar ook de eenheid van de hele Schrift. Let ook op de plaats, waar het offer moest geslacht worden. “En hij zal ze uitbrengen tot buiten de legerplaats”. Jezus leed buiten de poort. “Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden”. (Hb. 13:12). Hij nam de plaats in van verwerping, en van die plaats klinkt Zijn stem tot ons. Luisteren wij er naar? Moeten we niet met meer ernst de plaats overdenken, waar Jezus stierf? Willen we genieten van de zegeningen van Christus' sterven, zonder gemeenschap met Hem te hebben in Zijn verwerping? God beware er ons voor. „Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende” .

Deze woorden spreken krachtige taal en moesten ons er naar doen verlangen ons meer te vereenzelvigen met een verworpen Zaligmaker. Wij zien Hem buiten de legerplaats sterven, en ontvangen de zegeningen van Zijn dood, maar nemen we niet dezelfde plaats in? Zoeken we een thuis, een naam en invloed in die wereld die onze Heer verwierp? Zoeken wij eer, aanzien en rijkdom, waar onze Meester slechts een kribbe, een kruis en een graf vond? Moge ons hart en ons leven antwoorden: “Nee, Nee! wij willen tot Hem uitgaan buiten de legerplaats”.

Vergeet nooit, dat wij bij het sterven van Christus twee dingen zien: de dood van een Slachtoffer, en de dood van een Martelaar — een offer voor de zonde, en een martelaar vanwege de gerechtigheid — een slachtoffer onder de hand van mensen. Jezus leed voor de zonde, opdat wij nooit zouden lijden. Zijn naam zij eeuwig geprezen! Maar Zijn lijden als martelaar, Zijn lijden om der gerechtigheid wil, van mensenzijde Hem aangedaan, dat kunnen wij delen. “Want u is uit genade gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden” (Fp. 1:29). Het is een genadegave met Christus te mogen lijden. Vinden wij het ook zo?

De dood van Christus, afgeschaduwd in de instelling van de rode vaars, spreekt niet alleen van het wegnemen van de zonde, maar ook van het oordeel over deze tegenwoordige boze wereld. “Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit de tegenwoordige boze wereld, naar de wil van onze God en Vader” (Gl. 1:4). Hier heeft God de twee dingen verenigd; en wij mogen dit nooit scheiden. Wij hebben hier het oordeel over de zonde — de wortels en de takken — en het oordeel over deze wereld. Het oordeel over de zonde geeft vrede aan het verontrust geweten; het oordeel over deze wereld moet ons hart bevrijden van de bedrieglijke invloed van de wereld. Het eerste reinigt het geweten van alle bewustzijn van schuld; het tweede verbreekt de band, die het hart aan de wereld hecht. Het is heel belangrijk, dat wij deze twee dingen goed begrijpen, en door ondervindingen leren welk verband ertussen bestaat. Men kan deze dingen uit het oog verliezen, al houdt men in 't algemeen de evangelische waarheid vast. Dan is er echter altijd een ernstige leemte in het christelijk karakter aanwezig.

Veel ernstige zielen zijn door de werking van de Heilige Geest overtuigd van schuld, maar ze hebben nog geen rust voor hun bekommerd geweten. Hoe komt dit? Ze kennen de waarde nog niet van het verzoenend sterven van Christus, waardoor Hij al hun zonden voor eeuwig weggedaan en hen tot God gebracht heeft. Is dit uw toestand? Overdenk dan de eerste zinsnede van het aangehaalde vers: "Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden". Een heerlijk woord voor een verontrust geweten! Het beslist de hele kwestie van de zonde. Als Christus Zich voor mijn zonden heeft overgegeven, blijft er dan nog iets anders voor mij over, dan om mij er over te verheugen, dat al mijn zonden weggedaan zijn? Hij, die mijn plaats innam, Die al mijn zonden droeg in Zijn lichaam op het hout, Die in mijn plaats leed, is nu aan de rechterhand van God, met eer en heerlijkheid gekroond. Dit is voldoende. Al mijn zonden zijn voor eeuwig weggedaan. Waren ze dat niet, dan kon Jezus niet zijn, waar Hij nu is. De kroon van de heerlijkheid, die Hij draagt bewijst dat mijn zonden zijn verzoend; en daarom heb ik volkomen vrede - zo volkomen als het werk van Christus die maken kan.

Laten we echter nooit vergeten, dat dit zelfde werk, dat onze zonden voor eeuwig heeft weggedaan, ons ook van deze tegenwoordige boze wereld heeft verlost. Die twee dingen gaan samen. Christus heeft mij niet alleen verlost van de gevolgen van mijn zonden, ik ben ook bevrijd van de macht van de zonde over mij, en van de invloed van alles wat de Schrift "de wereld" noemt. Dit zal ons in het vervolg van ons hoofdstuk nog duidelijker worden. "En Eleazer, de priester, zal van haar bloed met zijn vinger nemen, en hij zal van haar bloed recht tegenover de tent der samenkomst zevenmaal sprengen".

Dit is de onwrikbare grondslag van alle ware reiniging. Het zeventvoudig sprenkelen van het bloed van de rode vaars, voor de tent der samenkomst, herinnert ons eraan dat Christus met Zijn eigen bloed tot God ging, en dat dit de enige grondslag is, waarop God en het geweten gemeenschap kunnen hebben. Het getal "zeven", het is al eerder opgemerkt, drukt volmaaktheid uit; en in het type vóór ons zien wij de volmaaktheid van de dood van Christus, als verzoening voor de zonde, aan God aangeboden en door Hem aangenomen. Alles berust op die Goddelijke grondslag. Het bloed is gestort, en als een volmaakte verzoening voor de zonde aan de heilige God aangeboden.

Als het geloof dit eenvoudig aanneemt, moet het geweten van alle schuldgevoel en van alle vrees voor oordeel bevrijd worden.

God ziet alleen het volkomen werk van de verzoening. De zonde is geoordeeld, weggedaan, en volmaakt uitgewist door het dierbaar bloed van Christus. Door dit gelovig aan te nemen, krijgt de bekommerde en verontruste zondaar volkomen vrede voor zijn geweten. Ga nu na, dat er in dit belangrijke hoofdstuk verder niet meer over sprenkelen van bloed wordt gesproken. Dit is precies in overeenstemming met het onderwijs van Hb. 9-10; en alweer een voorbeeld van de harmonie van de Bijbel. Het offer van Christus is Goddelijk volmaakt, en hoeft niet herhaald te worden; het heeft eeuwige en goddelijke kracht. "Maar Christus, de Hogepriester van de toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door de meerdere en volmaktere tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is niet van deze schepping, noch door het bloed van bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed eens voor altijd ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende. Want indien het bloed van stieren en bokken, en de as van een jonge koe, gesprengd op de onreinen, heiligt tot de

reinheid des vleses, hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om de levende God te dienen!“ (Hb. 9:11-14).

Overdenk de kracht van de woorden “eens voor altijd” en “een eeuwige verlossing”, en overpeins de volmaaktheid en de algenoegzaamheid van Christus' offerande. Het bloed is eens voor altijd gestort.

Een herhaling van dat grote werk is onmogelijk; want daarmee zou ontkend worden dat het werk eeuwig en algenoegzaam is. Het kostbare bloed van Christus zou verlaagd worden tot het bloed van stieren en bokken. Maar laten we verder gaan.

“Zo was het dan nodig, dat de zinnebeelden van de dingen, die in de hemelen zijn, door deze dingen gereinigd werden, maar de hemelse dingen zelf door betere slachtoffers dan deze. Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom, dat met handen gemaakt is, een tegenbeeld van het ware, maar in de hemel zelf, om nu te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons; noch ook, opdat Hij zichzelf dikwijls zou opofferen, gelijk de hogepriester alle jaar in het heiligdom ingaat met vreemd bloed; anders had Hij dikwijls moeten lijden van de grondlegging der wereld af; maar nu is Hij eenmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonde te niet te doen, door de offerande van Zichzelf”.

De zonde is te niet gedaan; en die kan dus onmogelijk nog op het geweten van de gelovigen rusten. Dit is duidelijk. De zonden van de gelovige zijn uitgewist, en zijn geweten is volkomen gereinigd, anders zou Christus opnieuw moeten sterven. Maar dit is onnodig en onmogelijk. “Want gelijk het de mensen gezet is, eenmaal te sterven, en daarna het oordeel, zo zal ook Christus, eenmaal geofferd om veler zonden te dragen, ten tweeden maal zonder zonde verschijnen aan hen, die Hem verwachten tot behoudenis”.

Hoe geduldig en uitvoerig behandelt de Heilige Geest dit onderwerp! Hij legt zo duidelijk uit dat het offer volmaakt is, dat het een gelovige wel moet overtuigen, en zijn geweten ontlast wordt. Zo uitnemend groot is de genade van God, dat Hij niet alleen het eeuwige verlossingswerk voor ons volbracht heeft, maar bovendien met het grootste geduld aan ons uitlegt, zodat er geen tegenwerping meer over blijft.

“Want de wet, hebbende een schaduw van de toekomstige goederen, niet het beeld zelf der zaken, kan met dezelfde offeranden, die zij voortdurend elk jaar opofferen, nimmermeer volmaken hen die toegaan. Zouden zij anders niet opgehouden hebben geofferd te worden, omdat zij, die de dienst plegen, geen geweten meer zouden gehad hebben van zonden, eenmaal gereinigd geweest zijnde? Maar nu geschiedt in dezelve alle jaar weder gedachtenis der zonde. Want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken zonden wegneemt”.

Wat het stierenbloed nooit kon, heeft het bloed van Jezus voor altijd gedaan. Dit maakt het grote verschil. Al het bloed van de slachtoffers die Israël ooit bracht - de miljoenen offers, die volgens de Mozaïsche wet gebracht werden, konden het geweten van geen enkele vlek reinigen, of een heilig God rechtvaardigen om de zondaar aan te nemen.

“Want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken zonden wegneme. Daarom

komende in de wereld zegt Hij: slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij een lichaam toebereid. Brandoffers en zondoffers hebben U niet behaagd; toen sprak Ik: Zie, Ik kom, (in de rol des boeks is van Mij geschreven) om Uw wil te doen, o God! . . . Door welke wil wij geheiligd zijn, door middel van de offerande des lichaams van Jezus Christus, eens voor altijd geschied". (Hb. 10:1-10).

Let op de tegenstelling. De eindeloze offercyclus onder de wet behaagde Hem niet. Ze lieten onvolbracht, wat Hij in Zijn liefde voor Zijn volk wilde doen. Want Hij wilde hen geheel en al verlossen van de last der zonde, hen tot Zich brengen, rust geven aan hun geweten, vrede in hun hart. Dit deed Jezus door de éne offerande van Zijn gezegend lichaam. Hij deed de wil van God; en, eeuwig geprezen zij Zijn naam! nooit hoeft Hij het werk opnieuw te doen. Men kan wel weigeren aan dit volbrachte werk te geloven, - of zich er geheel aan toe te vertrouwen; men kan weigeren van de rust te genieten, die het geven kan, of de vrijheid, die het schenkt; maar het werk zelf staat onvergankelijk vast; en het getuigenis van de Heilige Geest betreffende dat werk staat vast. De listige tegenwerpingen van satan of onze eigen ongelovige redeneringen kunnen daarvan niets afdoen. Wel kunnen we op treurige wijze onze eigen zielen beroven van het genot van de waarheid - en dat gebeurt maar al te veel - maar de waarheid zelf blijft eeuwig onveranderlijk. "En een iegelijk priester stond wel dagelijks dienende, en dezelfde slachtoffers dikwijls offerende, die de zonden nimmermeer kunnen wegnemen; maar Deze, één slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, heeft Zich voor altijd gezet aan de rechterhand Gods; voorts wachtende, totdat Zijn vijanden gesteld worden tot een voetbank Zijner voeten. Want door één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden". Het kon niet anders of het bloed van Christus moest eeuwige volmaaktheid teweeg brengen, maar kan het wel anders dan dat onze zielen van die volmaaktheid genieten.

Laat niemand denken dat hij het werk van Christus en het getuigenis van de Geest eert, door te twifelen aan de volkomen kwijschelding van zijn zonden, door het bloed van het kruis. Het is geen bewijs van vroomheid of echte godsdienst te ontkennen, wat de genade van God in Christus voor ons gedaan heeft, en wat de Heilige Geest voor de vrede van onze zielen in de Heilige Schrift heeft laten opschrijven.

Het Woord van God toont ons Christus aan Gods rechterhand, krachtens een volbrachte verlossing, verkeren wij dan niet in een veel betere toestand dan de Israëlieten die slechts een menselijke priester hadden, om dagelijks dienst te doen en dezelfde offers te brengen? Wij hebben een Goddelijke Priester, Die voor eeuwig is gaan zitten; zij hadden een mens als priester, die nooit ging zitten. Wij hebben een volmaakt werk om in te rusten. Onze zielen kunnen van de volkomen rust genieten. De Heilige Geest stelt vooral in de brief aan de Hebreëën, alles in het werk om ons gerust te stellen met betrekking tot de volkomen uitdelging van onze schuld door het dierbaar bloed van Christus.

Waarom zouden wij dan niet een volkomen, bestendige vrede genieten? Of heeft het bloed van Jezus voor u niets meer verricht, dan het bloed van een stier voor de joodse aanbieder? Misschien antwoordt iemand hierop: "Ik twijfel volstrekt niet aan de waarde van Jezus' bloed. Ik geloof zeker dat het van alle zonden reinigt; en dat allen, die eenvoudig op dat bloed vertrouwen, volmaakt veilig en voor eeuwig gelukkig zijn. Dat is mijn moeilijkheid volstrekt niet. Niet aan de kracht van het bloed twijfel ik, maar of ik zelf persoonlijk deel heb

aan dat bloed; daarvoor heb ik geen bewijs. Dat veroorzaakt mijn onrust. De reiniging door het bloed is duidelijk, maar mijn aandeel er in is en blijft onzeker”.

Zulke gedachten bewijzen hoe nodig het is om Nm. 19:4 te overwegen. Daar zien wij, dat alle reiniging er op berust, dat het verzoeningsbloed tot God is gebracht, en door God is aangenomen.

Dit is een heerlijke waarheid, die men te weinig verstaat. Het ligt zo in onze aard, dat wij meer bezig zijn met onze eigen gedachten en gevoelens over het bloed van Christus, dan met de waarde van dat bloed zelf en met wat God ervan denkt. Het bloed is tot God gebracht; God heeft het aangenomen, en Zichzelf in de uitdelging van de schuld verheerlijkt. Wat blijft er nu voor het door God ontdekte geweten over? Niets dan volkomen te rusten in dat zoenbloed dat aan al de eisen van God voldoet, en dat de grondslag is, waarop een heilig God en een verdorven zondaar gemeenschap kunnen hebben. Waarom zou ik dan mijn aandeel in het bloed van Christus op de voorgrond stellen? Het werk is toch volkomen, ik hoef er niets van mezelf aan toe te voegen! Werkelijk niets! Geen aandeel erin, geen gevoelens, geen bevindingen, geen waardering, geen toe-eigening, of wat niet al.

Waarom zou ik niet in Christus alleen rusten? Zodra ik bezig ben met mijn eigen aandeel; zodra mijn oog afgewend is van het Goddelijk voorwerp, dat Gods Woord en de Heilige Geest ons voorstellen, zullen geestelijke onzekerheid en verwarring het gevolg zijn. De gelovige verheugt zich dan niet in de volmaaktheid van het werk van Christus, maar is ongelukkig doordat hij ziet op zijn eigen, armzalige en onvolmaakte gevoel en bevindingen.

Het verzoenend bloed is gestort. Daarin hebben wij, Gode zij dank! de vaste grondslag van de “reiniging der zonden” en van de volkomen vrede voor het geweten.

Alles is volbracht. Het grote tegenbeeld van de rode vaars is geslacht. Hij gaf Zichzelf over in de dood, onder de toorn en het oordeel van een rechtvaardig God, opdat allen, die eenvoudig op Hem vertrouwen, tot in de diepste diepte van hun ziel de Goddelijke reiniging en bestendige vrede zouden kennen. Ons geweten is gereinigd, niet door onze eigen gedachten over het bloed, maar door het bloed zelf. Houd daaraan vast! God geeft ons het recht om rustig en blij te zijn, en dat recht berust op het bloed alleen. O, dierbaar bloed van Christus, dat volmaakte vrede brengt in elk verontrust geweten, dat eenvoudig op Zijn eeuwige kracht steunt!

Waardoor begrijpt en geniet men zo weinig van de onschatbare waarde van Christus' bloed? Waarom willen de mensen op iets anders dan op het bloed zien? of er iets anders mee verenigen? Geve de Heilige Geest, dat ieder, die deze bladzijden leest, voor zijn hart en geweten alleen vertrouwt op het zoenoffer van het Lam van God.

Na de belangrijke waarheid van de dood van de rode vaars, zullen wij nu het verbranden van de vaars overwegen. Wij hebben gedacht aan het bloed, we zullen nu letten op de as. Eerst hadden wij een Zich opofferende, stervende Christus, de enige reiniging voor de zonde. Nu krijgen wij de herinnering aan die dood, die de Geest door middel van het Woord op het hart toepast, om ons van alle verontreiniging in onze wandel van dag tot dag te reinigen. Dit geeft grote volledigheid en schoonheid aan dit belangrijke type. God heeft niet alleen

voorzien in zonden die vroeger begaan zijn, maar Hij zorgt ook voor de verontreiniging van het ogenblik, zodat we altijd in Zijn tegenwoordigheid kunnen zijn, en kunnen genieten van de waarde en de algenoegzaamheid van het volmaakte werk van Christus. Hij wil, dat wij “geheel rein” in Zijn heiligdom, in Zijn tegenwoordigheid komen. En niet alleen dat Hij ons zo ziet, maar Hij wil ook dat wij er ons zelf van bewust zijn. God wil ons door Zijn Geest, door middel van het Woord, het besef geven dat we rein zijn in Zijn oog, opdat we voortdurend in gemeenschap blijven met Hem. “Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde” (1Jh. 1:7). Als we echter niet in het licht wandelen, als we nalatig zijn, en in onze nalatigheid het onreine aanraken, hoe wordt dan onze gemeenschap hersteld? Alleen door het wegnemen van de verontreiniging. En hoe gebeurt dit? Door de toepassing op ons hart en geweten van de boven alles dierbare waarheid van Christus dood.

De Heilige Geest brengt ons tot zelfoordeel, en herinnert ons eraan, dat Christus in de dood is gegaan voor die verontreiniging, waaraan wij ons zo lichtvaardig en met zoveel onverschilligheid blootstellen. We worden volstrekt niet opnieuw besprengd met het bloed van Christus — dit is onbekend in de Schrift — maar we worden herinnerd aan Zijn sterven. Met nieuwe kracht past de Heilige Geest de dood van Christus toe op het hart van de ootmoedige zondaar. “Voorts zal men deze vaars voor zijn ogen verbranden. . . . En de priester zal nemen cederhout, en hysop, en scharlaken, en werpen ze in het midden van de brand dezer vaars. . . . En een rein man zal de as dezer vaars verzamelen, en buiten het leger in een reine plaats wegleggen; en het zal zijn ter bewaring voor de kinderen Israëls, tot het water der afzondering: het is ontzondiging” (vs. 5-9).

God wil, dat Zijn kinderen van alle ongerechtigheid worden gereinigd, en dat we wandelen in afzondering van deze tegenwoordige boze wereld, waarin alles dood en onreinheid teweeg brengt. De werking van het Woord op het hart door de kracht van de Heilige Geest bewerkt deze afzondering.

“Genade zij u en vrede van God, de Vader, en onze Heere Jezus Christus, die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld, naar de wil van onze God en Vader” (Gl. 1:3,4).

En “verwachtende de gelukzalige hoop en verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Verlosser Jezus Christus, Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken”(Tt. 2:13-14).

Is het niet treffend, dat de Geest van God telkens weer het nauwe verband aangeeft tussen een geweten dat verlost is van alle bewustzijn van schuld en van het hart dat verlost is van de zedelijke invloed van deze tegenwoordige boze wereld?

Welnu, wij moeten zorgen, dat we dit verband in al zijn zuiverheid handhaven. Natuurlijk kan dit alleen in de kracht van de Heilige Geest; maar wij moeten in ons leven laten zien, dat de dood van Christus als verzoening voor de zonde en als de zedelijke kracht voor onze afzondering van deze wereld onlosmakelijk aan elkaar zijn verbonden. Velen van Gods kinderen komen nooit verder dan de vergeving van hun zonden, als ze zelfs zo ver komen.

Velen vinden dat het genoeg is te weten, dat de zonden door het verzoenend werk van Christus vergeven zijn. Maar het is heel erg dat ze niet verwezenlijken, dat ze krachtens de dood van Christus aan de wereld gestorven zijn, en dat ze zich daarin niet met Hem vereenzelvigen.

En toch, als wij toeschouwers zijn bij het verbranden van de rode vaars in Numeri 19, als wij naar die hoop as kijken, wat zien we dan? Men zal zeggen: "wij zien daar onze zonden, onze ongerechtigheden, onze overtredingen, onze grote schuld, alles in een woord, tot as verteerd. Maar is er niet nog iets? Ja zeker! Wij vinden hier ook de natuur van de mens in, van het hoogste tot het laagste punt, en ook al de glans van de wereld. De ceder en de hysop stellen het natuurlijke in de mens voor in zijn grootste omvang; en die twee uitersten vertegenwoordigen ook alles, wat er tussen ligt. "Salomo sprak ook van de bomen: van de cederboom af, die op de Libanon is, tot op de hysop, die aan de wand uitwast" - van het verhevenste tot het kleinste. Allen, die met zorg de Schrift op dit punt hebben onderzocht weten dat scharlaken het type of de uitdrukking is van menselijke grootheid en wereldse pracht. Wij zien dus in de verbranding van de rode vaars ook het einde van alle wereldse grootheid en van de eer van mensen, en hoe volkomen wordt afgerekend met het vlees en met alles wat er toe behoort. Dit alles maakt het verbranden van de vaars heel belangrijk. Het is het type van een waarheid, die men te weinig kent, en als men ze kent, spoedig vergeet. Deze waarheid vat de apostel samen in de merkwaardige woorden: "Maar het zij verre van mij te roemen, anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus, door Wie de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld". (Gl. 5:14).

Wij zijn maar al te geneigd stil te blijven staan bij het kruis, waardoor wij bevrijd zijn van de gevolgen van de zonde en waardoor wij volkomen aangenomen zijn door God. Maar denken we er wel aan, dat het kruis ons ook volkomen moet afzonderen van de wereld? Het kruis is inderdaad de vaste grond van onze bevrijding van schuld en oordeel; maar het is meer dan dit. Het heeft ons voor altijd gescheiden van alles, wat bij de wereld hoort. Zijn mijn zonden weggedaan? Ja, God zij dank! Volgens welk recht? Volgens de volmaaktheid van Christus verzoenend offer, dat God zelf heeft aangenomen. Welnu, volgens diezelfde maatstaf zijn we ook verlost van deze tegenwoordige boze wereld — met zijn systemen, gewoonten en beginselen.

Naarmate de gelovige in de geest en de kracht van het kruis van de Heere Jezus Christus wandelt, heeft hij ook volstrekt niets met deze wereld gemeen. Dat kruis heeft hem losgemaakt van alles hier beneden, en heeft hem gemaakt tot een pelgrim en vreemdeling in deze wereld. De echt toegewijde gelovige ziet de zwarte schaduw van het kruis boven al de heerlijkheid, de pracht en grootheid van deze wereld. Paulus zag dit, en de wereld in zijn schoonste vorm en van de aanlokkelijkste zijde achtte hij als vuil. Ja, hij, die aan de voeten van Gamaliël opgevoed was, kon betuigen: "de wereld is mij gekruisigd, en ik der wereld". En zo hoort elk Christen te zijn - een vreemdeling op aarde, een burger van de hemel. En dit niet louter voor zijn gevoel of in theorie, maar werkelijk en als een feit; want evenals onze verlossing van de hel meer is dan een gevoel of een theorie, zo is ook onze afzondering van deze tegenwoordige boze wereld meer dan theorie. Maar waarom wordt deze waarheid in onze dagen niet meer ter harte genomen door evangelische Christenen? Waarom zijn wij zo laks om elkaar op de van de wereld afzonderende kracht van Christus' kruis te wijzen? Als ik de Heere Jezus van harte liefheb, zal ik geen deel, geen eer, geen naam zoeken, waar Hij

slechts het kruis van een misdadiger vond. Zo moeten we deze zaak eenvoudig bezien.

Hebt u Christus lief? Is uw hart geraakt door Zijn wonderlijke liefde voor u? Bedenk dan, dat Hij door deze wereld verworpen werd. Ja, Jezus werd en wordt nog hier op aarde verworpen. Niets is veranderd; de wereld is en blijft de wereld. Satan gebruikt echter zijn listen, om de mensen er toe te brengen wel de zaligheid door Christus aan te nemen, maar te weigeren zich met Hem te maken in Zijn verwerping. Terwijl ze geloven in het verzoeningswerk van het kruis, zoeken ze toch hun vermaak in een wereld, die Christus aan het kruis heeft genageld. Zo brengt Satan de mensen tot de gedachte, dat de ergernis van het kruis opgehouden heeft - dat de wereld van de twintigste eeuw heel anders is dan die van de eerste. Hij maakt ze wijs dat Jezus nu heel anders op aarde zou worden behandeld als toen; dat het nu een christelijke en geen heidense wereld meer is, dat dit een groot verschil is, zodat een Christen nu heel goed een wereldburger kan zijn, die zich een naam maakt en zijn aandeel in de wereld heeft. Wij kunnen niet ernstig genoeg opkomen tegen deze leugen van de aartsvijand der zielen; want het karakter, de geest en de beginselen van de wereld zijn onveranderd. De wereld haat Jezus nog evenzeer, als toen men riep: Weg met Hem, kruisig Hem! Neem maar eens een proef met de wereld. De toetssteen is – Christus en Die gekruisigd. Deze indringende waarheid moet in onze harten gegrift staan, om ze te kunnen verwezenlijken en openbaren, en meer van de wereld en wat er bij hoort los gemaakt te worden. O, de Heere geve ons daartoe genade, in onze dagen van halfheid en van belijdenis zonder kracht!

Laten we nu zien op welke manier deze zaak moest worden toegepast. “Wie een dode, enig dood lichaam van een mens aanroert, die zal zeven dagen onrein zijn. Op de derde dag zal hij zich daarmee ontzondigen, zo zal hij op de zevende dag rein zijn; maar indien hij zich op de derde dag niet ontzondigt, zo zal hij op de zevende dag niet rein zijn. Al wie een dode, het dode lichaam van een mens, die gestorven zal zijn aanroert, en zich niet ontzondigd zal hebben, die verontreinigt de tabernakel des Heeren; daarom zal die ziel uitgeroeid worden uit Israël, omdat het water van de afzondering op hem niet gesprengd is, hij zal onrein zijn; zijn onreinheid is nog in hem.”(vs. 11-13).

Het is heel ernstig, met God te doen te hebben - met Hem dag aan dag in een onreine en verontreinigende wereld te wandelen. God kan geen onreinheid dulden in degenen, met wie Hij wil wandelen, en in wie Hij woont. Hij kan vergeven en uitdelgen; Hij kan genezen, reinigen en herstellen; maar Hij kan geen ongeoordeeld kwaad in de Zijnen dulden of rechtvaardigen. Deed God dit, dan zou Hij Zijn naam en wezen verloochenen. Dit is ernstig, maar toch ook gezegend. Het is onze blijdschap om met God te doen te hebben: Zijn tegenwoordigheid eist heiligheid en heiligt ons. Wij worden in deze wereld aan alle kanten omringd door onreine invloeden. Wij worden nu niet onrein door het aanraken van een dode, van het gebeente van een mens of van een graf. Deze dingen zijn slechts typen van geestelijke en zedelijke dingen, waarmee wij gevaar lopen elke dag en ieder uur in aanraking te komen. Ongetwijfeld voelen zij, die zich veel met de dingen van deze wereld moeten bezig houden, heel sterk de grote moeilijkheid om zich rein te bewaren. Daaruit volgt hoe nodig het is met heilige waakzaamheid alle dingen te doen en onze betrekkingen te vervullen. Anders worden we verontreinigd en onze gemeenschap met God wordt verhinderd. God moet ons hebben in een toestand die Hem waardig is.

“Zijt heilig, want Ik ben heilig”. Iemand zal zeggen: Ik verlang naar heiligheid; maar, wat moet ik doen, als ik aan alle kanten door verontreinigende invloeden word omringd, en ik zo licht verontreinigd word? Als het onmogelijk is met onreine handen en met een geweten dat me beschuldigt gemeenschap te hebben met God, wat moet ik dan doen? Ten eerste willen wij antwoorden: Wees waakzaam, en zoek steeds het aangezicht van God. Hij is trouw en genadig. Hij hoort en verhoort uw gebeden. Hij is een milde Gever, die niet verwijt. “Hij geeft meerdere genade”.

Is het werkelijk uw begeerte om in het Goddelijke leven toe te nemen en in persoonlijke heiligheid op te groeien? Blijf dan geen uur langer in aanraking met wat uw handen verontreinigt, uw geweten kwetst, de Heilige Geest bedroeft, en uw gemeenschap met God in de weg staat. Wees beslist - geen halfheid. Laat ten enenmale het onreine varen, in uw wandel, in de betrekking, die u uitoefent, of in wat dan ook. Ten koste van alles, geef het op. Geen werelds gewin of aards voordeel weegt op tegen het verlies van een zuiver geweten, van een hart, dat u niet veroordeelt, en tegen het licht van het aangezicht van uw Vader. En “wat te doen als ik verontreinigd ben? Kan die onreinheid weggenomen worden? “ Luister naar het antwoord, in de typische taal van Nm. 19. “Voor een onreine nu zullen zij nemen van het stof des brands der ontzondiging, en daarop levend water doen in een vat. En een rein man zal hysop nemen, en in dat water dopen, en sprengen het aan die tent en op al het gereedschap, en aan de zielen, die daar geweest zijn; insgelijks aan degene, die een gebeente, of een verslagene, of een dode of een graf aangeroerd heeft. En de reine zal de onreine op de derde dag en op de zevende dag besprengen; en, op de zevende dag zal hij hem ontzondigen; en hij zal zijn kleren wassen, en zich met water baden en op de avond rein zijn”, (vs. 17-18).

Let er op, dat er in de verzen twaalf en achttien over een dubbele werking wordt gesproken. Er gebeurt iets op de derde en op de zevende dag. Dat was volstrekt nodig om de ceremoniële verontreiniging weg te nemen, die veroorzaakt was door de aanraking van iets dat dood was. Wat stelt deze tweeledige werking nu voor? We geloven dit: Als we door gebrek aan waakzaamheid en geestelijke kracht in aanraking komen met het onreine en ons verontreinigen, kunnen wij er zelf onwetend van zijn; maar God weet alles. Hij zorgt voor ons, en slaat ons gade; niet zoals een vertoornd Rechter, of een strenge veroordelaar, maar als een liefdevolle Vader. Nooit zal Hij ons iets ten laste leggen, omdat onze zonden lang geleden aan Hem werden toegerekend, Die in onze plaats is gestorven. Maar al wil God ons de zonden niet toerekenen, Hij wil wel, dat wij ons er goed van bewust zijn. Hij zal in Zijn trouw het onreine berispen; en God kan dit des te krachtiger doen, omdat Hij het ons niet zal toerekenen. De Heilige Geest herinnert ons aan onze zonden, en dit veroorzaakt verdriet bij een gelovige.

Wij herinneren ons een jonge Christen, die zich drie jaar lang ongelukkig voelde, omdat hij met wereldse vrienden een plezierreis gemaakt had. Deze overtuigende werking van de Heilige Geest wordt afgeschaduwd door de handeling op de derde dag. Hij brengt ons eerst onze zonden in gedachtenis. Door de toepassing van het geschreven Woord op het hart herinnert Hij ons dan aan de waarde van de dood van Christus, waardoor wij gereinigd zijn. Dit beantwoordt aan de handeling op de zevende dag - verontreiniging wordt weggenomen, en de gemeenschap hersteld. Nooit kunnen wij op een andere manier gereinigd worden. Al proberen we de zonde te vergeten, of lichtvaardig te bedekken, of al noemen we het als van

weinig belang, het baat niet. Nee, het is zelfs gevaarlijk. Weinig dingen hebben rampzaliger gevolgen dan te spotten met de eisen van de heiligheid of met zijn geweten. En het is even dwaas als gevaarlijk; want God heeft in Zijn genade er volkomen voor gezorgd dat de verontreiniging, die Zijn heiligheid ontdekt en veroordeelt, weggenomen kan worden en de verontreiniging moet worden weggenomen, anders is gemeenschap onmogelijk. “Indien Ik u niet was, gij hebt geen deel met mij”. De verbroken gemeenschap van een gelovige, beantwoordt aan het uitroeien van een Israëliet uit het volk. De Christen kan nooit van Christus worden afgesneden, maar zijn gemeenschap met Hem kan door een enkele zondige gedachte worden verbroken. Zo'n zondige gedachte moeten we dus oordelen en belijden. De smet moet worden weggenomen, eer de gemeenschap hersteld kan worden. Het is nodig dat we hieraan denken, want het is heel ernstig om met de zonde te spotten. Nooit immers kunnen wij gemeenschap met God hebben en in de zonde wandelen. Dat denkbeeld is lasterlijk voor de naam, het wezen, de troon en de majesteit van God.

Nee, geliefde lezer! we moeten een zuiver geweten bewaren, en de heiligheid van God handhaven, anders lijden wij spoedig schipbreuk aangaande het geloof, en worden ongelukkig. De Heere geve ons te waken, te bidden, en met een teer geweten te wandelen, totdat wij de verlossing hebben van ons lichaam, en komen in die heerlijkheid daarboven, waar geen zonde, dood en verontreiniging meer zijn.

Bij de overdenking van de verordeningen en ceremoniën van de Levitische bedeling, treft ons boven alles de zorg, waarmee de God van Israël over Zijn volk waakt, om het voor alle verontreinigende invloeden te bewaren, 's Nachts en overdag, of ze waakten of sliepen, thuis en op reis, in het gezin en in de eenzaamheid, altijd lette God op hen. Hij zorgde voor hun voedsel en kleding. Hij leerde hen zorgvuldig, wat ze wel en niet eten mochten; wat zij dragen en niet dragen moesten. Ja, Hij maakte hen duidelijk, wat ze niet moesten aanraken en hoe ze allerlei dingen moesten behandelen. Kortom, God gaf hun richtlijnen, die voldoende waren. Als zij er slechts acht op gaven, zouden ze de stroom van verontreiniging, waaraan zij bloot stonden, kunnen weerstaan.

We zien overduidelijk Gods heiligheid, maar ook zien wij Zijn genade. De Goddelijke heiligheid kon bij Zijn volk niets dulden dat onrein was; de Goddelijke genade had er ruimschoots in voorzien, om alle onreinheid weg te nemen. De middelen daartoe waren tweërlei — het bloed van de verzoening en het water van de ontzondiging. - Ze worden ons in dit hoofdstuk voorgesteld. Is iemand onkundig van de rijkdom van Zijn genade, waarmee Hij in alles voorzien heeft, dan zullen de hoge eisen van Zijn heiligheid hem overstelpen. Maar is hij ten volle verzekerd van het eerste, dan kan hij zich van harte in die heiligheid verheugen. Of zouden wij de maatstaf van de Goddelijke heiligheid ook maar een haarbreed willen verlagen? Natuurlijk niet; God heeft immers in genade voorzien in alles, wat Zijn heiligheid eist! Een Israëliet beefde misschien bij de woorden: “Wie een dode, enig dood lichaam van een mens aanroert, die zal zeven dagen onrein zijn”; of: “Al wie een dode, het dode lichaam van een mens, die gestorven zal zijn aanroert, en zich niet ontzondigd zal hebben, die verontreinigt de tabernakel des Heeren; daarom zal die ziel uitgeroeid worden uit Israël”. Zulke woorden konden een Israëliet wel van schrik doen uitroepen: “Wat moet ik doen? Hoe kan ik ooit verder komen? Het is mij onmogelijk om zulke verontreinigingen te vermijden”. Maar het antwoord was daar in de as van de verbrande vaars en in het water van de ontzondiging. Wat was daarvan de betekenis? Beide stelden de herinnering voor aan

de offerande van Christus, door de kracht van de Heilige Geest op het hart toegepast. “Op de derde dag zal hij zich daarmee ontzondigen, zo zal hij op de zevende dag rein zijn; maar indien hij zich op de derde dag niet ontzondigt, zo zal hij op de zevende dag niet rein zijn”.

Als wij ons verontreinigen, al is het ook door onachtzaamheid, dan moet die weggenomen worden, voordat onze gemeenschap met God hersteld kan worden. Niet door eigen pogingen kunnen wij gereinigd worden, alleen door gebruik te maken van het middel, dat God in genade heeft gegeven: het water van de ontzondiging. Een Israëliet kon evenmin door eigen inspanning de verontreiniging wegnemen, als hij een dood lichaam had aangeraakt, als dat hij zich vroeger van Farao's juk had kunnen bevrijden.

Laat de lezer er nauwkeurig op letten, dat er geen sprake van was dat er opnieuw een offer werd gebracht; er was ook geen hernieuwde bloedstorting. Dit is van groot belang. De dood van Christus kan niet herhaald worden. “Wetende, dat Christus opgewekt zijnde uit de doden, niet meer sterft; de dood heerst niet meer over Hem, want dat Hij gestorven is, dat is Hij der zonde eenmaal gestorven; en dat Hij leeft, dat leeft Hij Gode”. (Rm. 6:9-10). Wij staan door Gods genade, in de volle waarde, van de dood en van de naam van Christus. Maar we worden aan alle kanten omringd door verzoeken; in ons is de neiging tot zonde; en daar is een machtige tegenstander, die altijd loert, hoe hij ons van het pad van waarheid en reinheid zal aftrekken. We zouden dan ook geen ogenblik veilig kunnen zijn, als God niet genadig in al onze noden voorzien had, door het verzoenend sterven en de machtige voorspraak van onze Heere Jezus Christus. Het bloed van Jezus Christus heeft ons van al onze zonden gewassen, en ons met een heilig God verzoend, maar “wij hebben ook een Voorspraak bij de Vader Jezus Christus, de Rechtvaardige”. “Alzo Hij altijd leeft om voor ons te bidden”. “Waarom Hij ook volkomen kan zalig maken allen, die door Hem tot God gaan”. Jezus is altijd in Gods tegenwoordigheid voor ons. Hij vertegenwoordigt ons daar, en handhaaft ons in overeenstemming met Gods eisen, op die plaats en in die betrekking, die wij door Zijn sterven hebben gekregen. Onze positie kan nooit veranderen dank zij die Voorspraak. Ja, Hij zou moeten ophouden te leven, voor dat zelfs de zwakste van Zijn gelovigen ooit verloren kon gaan. Wij zijn één met Hem, en Hij met ons.

Welnu, geliefde lezer, welke uitwerking hoort zo'n rijkdom van genade op ons hart en leven te hebben? Ons geweten hoort er door beïnvloed te worden! Zal die genade ons tot geringschatting van de zonde voeren of tot een zorgeloze en slordige wandel? God beware er ons voor! Wie dat wil begrijpt nog niets van het wezen en de invloed van de genade. Mocht een Israëliet de as van de vaars, of het water van de ontzondiging gebruiken als een aanleiding tot een zorgeloze wandel? Onmogelijk. Integendeel, het feit dat God in Zijn goedheid zulke middelen gaf tegen verontreiniging, moest hem doen inzien hoe ernstig elke overtreding was. De as die op een reine plaats werd bewaard gaf een dubbel getuigenis: het getuigenis van Gods goedheid, maar tevens van de afschuwelijkheid van de zonde. De as sprak er van, dat God geen onreinheid bij zijn volk kan verdragen; maar ook dat Hij in het middel heeft voorzien om die weg te nemen.

Niemand, die de wroeging van een kwaad geweten heeft ondervonden, zal lichtvaardig met de zonde omgaan. Een zuiver geweten is een te grote schat, om niet bewaard te worden; en een verontreinigd geweten is een te zware last om lichtvaardig op te nemen. Maar, dank zij de God aller genade, Hij heeft alles gedaan, niet om ons zorgeloos, maar om ons waakzaam

te maken. “Mijn kinderkens! ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt”. “En”, voegt hij er aan toe, “indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige; en Hij is het zoenoffer voor onze zonden”. (1Jh 2. 1-2).

Tot slot nog iets over de laatste verzen. In vs. 18 staat, dat er een reïne nodig was, om de onreine te besprengen; en in vs. 21 zien we, dat het besprengen van een ander de persoon zelf verontreinigde. Deze twee dingen leren ons: dat ieder die iets met de zonde van een ander te maken heeft om hem te reinigen, al is het ook zijn plicht, zelf onrein wordt. Weliswaar niet in de mate van de schuldige; maar we kunnen niet in aanraking komen met de zonde zonder verontreinigd te worden. Wij leren tevens dit: om de reinigende kracht van het werk van Christus op een ander te kunnen toepassen, moeten wij het ook op onszelf toepassen. Wie het water van de ontzondiging op anderen toepast, moet er ook zelf gebruik van maken. Mochten onze harten dit verstaan! Mochten wij steeds beseffen hoe volmaakt rein de dood van Christus ons gemaakt heeft, en dat Zijn priesterlijk werk ons staande houdt! Laten wij toch nooit vergeten, dat ieder kon takt met de zonde verontreinigt. Zo was het onder de Mozaïsche bedeling; zo is het nog.

Voetnoot:

⁸ “De legerplaats” in deze tekst heeft vooral betrekking op het judaïseren van de Christenen. Maar zedelijk geldt het voor elk godsdienstig stelsel, dat mensen opgericht hebben, en dat beheerst wordt door de geest en de beginselen van de wereld.

C.H. Mackintosh

***Belangstelling voor een studie over het hele Bijbelboek Numeri?
Lees de ‘Aantekeningen op Numeri’ van deze schrijver,
verkrijgbaar bij info@uhwdw.nl.
Bovenstaand artikel is een uittreksel uit dit Bijbelcommentaar.***